

Յ Ո Յ Ս Ը

Պառկած էր Մարդը անկողին մահուան,
 Եւ՝ գլխուն վերեւ Մահը կը հրնուէր.
 «Թող գիտնայ հիմա քէ կեանքն է ունայն.
 Ճանչնանք քող մարդիկ իմ ուժն եւ բասուեր»:

Նըկասեց ժրպիս՝ մեռնողի դէմքին՝
 Նայուածքը անոր կէտի մ' սեւեռուն.
 Մահն իմաստն ուզեց հասկնալ զաղսնիքին,
 Տեսաւ իրմէ վեր լոյս մը շողողուն:

Փ Ս Փ Ս Զ

Այնպէ՛ս ամուլ եմ նորէն,
 Տըրտում, հարահաս...
 Տեղա՛ր անձրեւ յորդորէն,
 Ծըլէ՛ր Անապասն:

Ըսպասէի բերկրութեամբ,
 Հունձի մը առաս,
 Խաղով, խաղով հընաւանդ
 Քաղէի իմ Արսն:

Օր մ'ալ կալըս կասարած
 Նայէի բերքին,
 Օրհնէի հողն եւ Աստուած
 Սիրով սըրագին:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ